

anbringe deres Penge sikkert til en Rente af 4 pCt. Allerede i Øjeblikket ved jeg, at Sparekasserenten i Masser af Sparekasser kun er $3\frac{1}{2}$ pCt., og vi kunne tænke os, at den gaar lavere ned, men da der er givet Tilladelse til, at saavel Staten som de private maa konvertere med et halvt Aars Varsel, naar de ville, kunne vi være ganske overbeviste om, at denne Konvertering altid vil finde Sted, naar der er lav Rentefod. De nysnævnte Fideikommis'er og Institutioner, der skulle have Pengene anbragte, komme derved til at lide Tab. Imidlertid er jo 4 pCt. den gængse Rente her i Landet, og det vil folgelig være galt at bygge Forslaget over noget andet Beløb end det 25-dobbelte, altsaa at forlange endnu mere; men jeg finder ogsaa, at det vil være galt at forlange et lavere Beløb.

Jeg skal dernæst bemærke, at der er en Vanskelighed med Hensyn til Præstetienden og ligesaa med Hensyn til Kirketienden, thi de skulle anbringes under Stiftsmidlerne, og om disse kunne skaffe Præsterne eller Kirkeejerne 4 pCt. af deres Penge, er et stort Spørgsmaal. Vi saa, at Overformynderiet for nogle Aar siden, da Rentefoden var lav, havde svært ved at skaffe de 4 pCt. Rente, og der er ingen Tvivl om, at hvis Rentefoden var vedbleven at være lav, vilde det være blevet nødt til at gaa lavere ned. Jeg ved ikke, om der i Lovforslaget kunde indføres, at Staten paa en eller anden Maade garanterede Stiftsmidlerne en Rente af 4 pCt. af de Kapitaler, der blive anbragte der til Kirkernes Vedligeholdelse og Præsternes Lønning.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) opstillede i Gaar en Beregning over, hvad det vilde koste at faa Tienden afløst, en Beregning, jeg som flere andre dog vil tage Afstand fra. Jeg tror, det er uheldigt at skruer Beløbet op til en langt større Sum, end det i Virkeligheden er. Summen er i og for sig stor nok. Staten er selvfølgelig pligtig til at bringe et Offer for at faa denne vanskelige og indviklede Sag ud af Verden, og der kan kun være Spørgsmaal, om Ofret er for stort eller for lille. Imidlertid vil jeg haabe, at der maa være Villie her i Tinget til at faa Sagen bragt ud af Verden. Lige saa lidt som jeg kan give det ærede 4de Medlem Ret i hans Betragtninger, lige saa lidt kan jeg slutte mig til den højtærede Minister, naar han stillede et Regnestykke op om Udgifternes Størrelse efter 2—300 Aar, og derved naaede et Beløb, hvorfor man kunde købe baade Sol,

Maane, Stjerner og alt, hvad der var paa Himlen af Kloder. Det vil være vanskeligt at gøre denne Beregning selv med statistisk Bureau til Hjælp. Men hvad jeg dernæst mener, at den højtærede Minister har Uret i, det er hans Paastand om, at det er et Samfund, der har præsteret denne store Ydelse gennem de mange Aar. Tienden er en Byrde, der har været paahæftet Jorden, og derfor er det Jorden, der har baaret den. For saa vidt Jordens Udnyttelse i Reglen sker gennem Landmænd, kunde man jo sige, at det var Landmændene, der havde baaret Skatten. Men det er langt fra alle Landbrugere, der udrede den. Jeg har været i det Tilfælde en Gang kun at eje tiendepligtig Jord, som jeg dyrkede og drev og ernærede mig af. Nu er jeg dog vel ikke kommen til at tilhøre en anden Samfundsklasse, fordi jeg en Del Aar efter har købt mig en større Ejendom, der er tiendefri, men som jeg selvfølgelig ogsaa har maattet betale noget dyrere paa Grund af dens Tiendefrihed. Jeg finder det altsaa urigtigt, naar den højtærede Minister mener, at det er en bestemt Samfundsklasse, der har baaret Tienden. Det kan være rigtigt, for saa vidt man regner alle Landmænd for Tiendeydere, men det kan man ikke, thi det er langt fra alle inden for den Samfundsklasse, der have svaret Tiende.

Det 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) tog i Gaar Ordet og fortalte os, hvorledes han og hans Meningsfæller med Billigelse af den Gruppe, de tilhøre, havde taget Tiendesagen i Fjor, og jeg glædede mig ved at se, at der ikke er nogen nævneværdig Forskel paa den Maade, de tog den paa, og den Maade, som Fler-tallet af Tinget havde taget den paa Aaret i Forvejen. Naar det ærede Medlem talte om Konverteringen og om denne, som Banken jo muligvis vil foranstalte, udtalte, at den burde blive til Fordel for Statskassen, er jeg i højeste Grad uenig med ham. Jeg er overbevist om, at saa snart Statskassen kan konvertere og have Fordel af det, vil den gøre det. Jeg er ogsaa overbevist om, at alle Jordbrugere, som kunne konvertere og have Penge nok dertil, ville gøre det. Naar de kunne gaa hen og faa Penge til $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente, maa de vel foretrække at udbetale Aflysnings-sommerne i Stedet for at forrente dem med 4 pCt. Men med Hensyn til den store Mængde, der ikke er i Stand til at konvertere, synes jeg, det er meget naturligt at have en Regel som den, Regerin-